

MARI
JUNGSTEDTOVÁ
neviditelný

Copyright © Mari Jungstedt 2003
Published in agreement with Stilton Literary Agency
Translation © Karolína Kloučková 2012

ISBN 978-80-87497-58-6

Úterý 5. června

Druhý den se Helena probudila v půl sedmé ráno se strašnou bolestí hlavy. Když měla kocovinu, byla vzdycky velmi brzy vzhůru. Ležela teď v posteli natažená na zádech s rukama napjatýma podél těla. Strnule jako v pozoru. Jako by se celou noc ani nepohnula ze strachu, že se dotkne Perova těla spočívajícího v posteli pouhých deset centimetrů od ní. Podívala se na něj. Spal dokonale zachumlaný v přikrývce, dýchal hluboce a klidně. Vidět bylo jenom tmavé kudrnaté vlasy.

V domě bylo ticho, jenom Spencer s lehkým chrápáním oddychoval na podlaze. Ještě nepostřehl, že je vzhůru. Helena cítila ztuhlost celého těla a nebylo jí dobře. Upírala zrak k bílému stropu a trvalo několik vteřin, než si uvědomila, co se večer stalo.

Ne, říkala si, ne, ne, ne. Jen ne zase tohle. Perova žárlivost způsobila už spoustu nepříjemností. Poslední rok se to ale zlepšilo, to musela uznat. A teď přišel nový úder. Jako nečekaná rána do břicha. Cítila palčivou bolest, když si uvědomila dosah toho, co se stalo. Nemyslela jenom na sebe a Pera, ale taky na přátele a večírek. A přitom to tak pěkně začalo.

Po večeri se pustili do tance. Ano, Kristian sklouzl rukou po jejích zádech opravdu trochu moc nízko, když spolu v objetí tančili na pomalou píseň. Myslela na to, že jeho ruku odstrčí, ale byla příliš opilá, než aby si z toho dělala hlavu.

Bez varování byla ze svého omámení vytržena. Per ji prudce uchopil za ramena a vytáhl ji na verandu. Byla tak zaskočená, že se nezmohla na odpor. Venku na ni vychrlil svá obvinění. Rozzuřilo ji to k nepřičetnosti. Křičela na něj, vztekala se a nadávala. Třásl s ní, ona ho tloukla, škrábala a kousala. Celé to skončilo tím, že jí vrazil pořádnou pleskavou facku a ona utekla na toaletu.

Naprosto šokovaná se zastavila před zrcadlem a zírala na svůj obličej, který zkameněl v němé grimase. Jednu ruku si držela před pootevřenými ústy, konečky prstů se chvěly na otékajícím horním rtu. Nikdy předtím ji neudeřil.

Slyšela ostatní mluvit za dveřmi. Tlumenými, rozrušenými hlasy. Doléhalo k ní, jak uklidnili Pera, jak uklidnili Kristiana i jak objednávali taxíky.

Nejdéle zůstali Emma a Olle. Odjeli, až když Per usnul a Heleně se udělalo lépe.

Přese všechno usnuli v jedné posteli.

Ležel teď vedle ní a ona nemohla pochopit, jak se to mohlo tak pokazit. Přemýšlela, jak asi proběhne dnešní den. Jak tohle urovnat? Hádka z žárlivosti a nefalšovaná rvačka. Chovali se jako dva nevyzrálí pitomci, kteří nezvládli trochu vína a příjemný večer s několika přáteli. Ubožáci. Hanba ji tížila k zalknutí.

Opatrnými kroky se vykradla z postele a proplížila se na záchod se strachem, že Pera probudí. Seděla na míse a pozorovala přitom v zrcadle svůj bledý obličej. Hledala viditelné důkazy včerejší potyčky, ale neobjevila nic. Otok už opadl. Nakonec to nebyla tak strašná rána, pomyslela si. Jako by jí ta myšlenka mohla být sebemenší útěchou. Šla do kuchyně a vypila půl láhve Coca-Coly. Vrátila se do koupelny a vyčistila si zuby.

Podlaha studila, jak přecházela bosá mezi místnostmi. Spencer ji následoval jako stín. Oblékla se a ke Spencerově nezměrné radosti vyšla do haly a obula si tenisky.

Když otevřela dveře, udeřil ji ranní vzduch, chladný a osvobozující.

Vydala se po cestě dolů k moři. Spencer běžel vedle ní s vysoko zdviženým ocasem, vybíhal do trávy po stranách šterkové cesty, tu a tam značkoval. V pravidelných intervalech se po ní ohlížel. Černý retrívr s lesklou srstí byl dobrý hlídač a Helenin vytrvalý společník. Zhluboka se nadechovala a oči jí v ranním chladu slzely.

Když přecházela přes písečný val na pláž, zahalila ji šedobílá mlha. Rozvinula se okolo ní jako koberec z cukrové vaty. Pes vzápětí zmizel v tichém a měkkém nedohlednu. Na obzoru nebylo vidět nic, malý kousek mořské hladiny, který dokázala rozeznat, byl ocelově šedý a téměř nehybný. Bylo nápadné ticho. Jenom osamocený raket zakřičel v dálce nad mořem. Rozhodla se i přes špatnou viditelnost přejít přes celou pláž až na druhý konec a zase zpátky. Stačí, když půjdu podél vody, nemůže se nic stát, pomyslela si.

Bolest hlavy začala ustupovat a Helena se pokoušela urovnat nejasné myšlenky.

Měli za sebou náročné a složité jaro a ona i Per potřebovali vypnout a být chvíli sami.

Po včerejším fiasku si vůbec nevěděla rady.

Byla i přes to všechno přesvědčená, že chce s Perem zůstat. Byla si jistá, že ji miluje. Za měsíc jí bude pětatřicet. Věděla, že Per čeká na odpověď, na její rozhodnutí. Už dávno si přál, aby stanovili datum svatby, aby přestala brát antikoncepci a měli dítě. Když se spolu v poslední době milovali, často potom říkal, že by moc chtěl, aby otěhotněla. Byla z toho pokaždé celá nespá.

Zároveň se nikdy necítila tak v bezpečí, tolik milovaná. Asi už není možné dál vyčkávat, je čas se rozhodnout. Dří-

vější vztahy se jí nevydařily. Opravdu zamilovaná nebyla nikdy a ani teď si tím není jistá. Snad ani milovat neumí.

Myšlenky přerušilo psí zaštěkání. Znělo jako štěkot při lovu. Možná narazil na stopu jednoho z těch malých králíčků, kterými se to na Gotlandu jenom hemží.

– Spencere! Ke mně! zavolala.

Poslušně k ní přiběhl s čumákem při zemi. Přidřepla k němu a poplácala ho. Zkusila se zahledět přes moře, ale stále ho jen stěží rozeznala. Za jasného počasí je odtud dokonale vidět obrysy skal na protějších ostrovech Stora Karlsö a Lilla Karlsö. Teď bylo těžké si to představit.

Třásla se zimou. Jara bývají na Gotlandu chladná, ale na červen už to bylo nezvyklé. Vlhký studený vzduch pronikal vrstvami oblečení. Měla sice na sobě tričko, mikinu a navrch pletený svetr, ale nestačilo to. Vstala a důkladněji se do svetru zabalila. Otočila se a vykročila zpátky stejnou cestou. Snad bude už Per vzhůru a budou si moci promluvit.

Cítila se po procházce lépe. Začal v ní klíčit pocit, že to celé bylo snad jenom nedorozumění. Přátele může ještě dnes obvolat, brzy bude všechno zapomenuto a budou moci pokračovat stejně jako dřív. Perova žárlivost se zmírnila. A ve skutečnosti to byla ona, kdo začal škrábat a prát se.

Když došla zpátky na jejich konec pláže, mlha ještě zhoustla. Bílo, bílo, bílo, ať se otočila kamkoli. Napadlo ji, že už delší dobu neviděla Spencera. Jediné, co zřetelně rozpoznávala, byly špičky vlastních bot napůl zabořené v písku. Několikrát zavolala a čekala. Nevracel se. Divné.

Popošla několik kroků a snažila se prohlédnout mlžnou clonou.

– Spencere! Ke mně!

Nic. Zatracený pes. Tohle normálně nedělá.

Něco nebylo v pořádku. Stála a naslouchala. Slyšela jenom šplouchání vln. Začal se jí zmocňovat podivný neklid.

Náhle ticho přerušilo krátké zaštekání a po něm zakňučení, které ihned opět zaniklo v tichu. Byl to nepochybně Spencer.

Co se stalo?

Stála naprosto tiše a snažila se potlačit paniku probouzející se v jejím nitru. Mlha ji obklopovala. Jako by se nacházela v tichém vakuu. Do husté mlhy vyjekla:

– Spencere! Tady!

Potom za sebou ucítila nějaký pohyb. Věděla, že je někdo těsně u ní. Otočila se.

– Je tam někdo? zašeptala.

V redakci Regionálních zpráv ve velké budově švédské státní televize vládla unavená nálada. Právě skončila ranní schůze.

Tu a tam posedávali reportéři s šálky kávy. Jeden s telefonem u ucha, jiný s pohledem upřeným na obrazovku počítače, další zabraní v tichém rozhovoru s hlavami těsně u sebe. Několik kameramanů netečně listovalo ve včerejších večerních novinách.

Všude hromady papírů, povalující se noviny, nedopité hrnky s kávou, telefony, počítače, pořadače plné faxů, obálek a setříděných složek.

U hlavního stolu, centra celé redakce, seděl v této časné dopolední hodině na svém místě pouze redaktor Max Grenfors.

Lidi tady vůbec nechápu, jak dobře se mají, říkal si v duchu, zatímco ťukal do počítače denní rozpis výjezdů. Po prodlouženém víkendu by člověk čekal trochu toho nadšení a elánu a místo toho tahle unavená apatie. Nejenom že reportérům v tomhle šedém úterním ránu scházely při ranní schůzi vlastní nápady, ale ještě nespokojeně vzdychali nad prací, kterou měli udělat.

Maxovi je už přes padesát, ale pořád se snaží, jak to jde. Prošedivělé vlasy si nechává pravidelně barvit u jednoho z nejšikovnějších kadeřníků ve městě, ve formě se

udržuje dlouhými hodinami tréninku v podnikové posilovně a k obědu si raději dá u počítače tvaroh nebo jogurt, než aby poobědval tučné jídlo v hlučné televizní kantýně s právě tak hlučnými kolegy. Grenfors je přesvědčený, že většina reportérů zcela postrádá onu vášeň a touhu, které měl ještě jako reportér on sám před tím, než povýšil k redaktorskému stolu.

Jako redaktor teď rozhodoval o obsahu vysílání, o tom, jaké reportáže se mají natočit a jak dlouhé mají být. Rád taky ovlivňoval vlastní podobu reportáží, což často vedlo mezi reportéry k nesvárům. Proti vyslovenému nesouhlasu nic nenamítal, ale poslední slovo měl prostě vždycky on sám.

Bylo to asi tou dlouhou studenou zimou, po které přišlo deštivé větrné jaro, jehož chladné dny jako by neměly konce, že únava tížila celou kancelář jako zatuchlá vlněná deka. Vytoužené letní dny se zdály být v nedohlednu.

Grenfors vkládal tituly k reportážím, které se budou vysílat, a umísťoval je do vysílacího plánu. Hlavním tématem dne je kritická finanční situace Fakultní nemocnice v Uppsale, dále stávka ve věznici Österåker, noční přestřelka v Södertälje a na závěr kočka Elsa, kterou dva dvanáctiletí chlapi zachránili před jistou smrtí v kontejneru v Alby. Opravdový projev lidskosti, pomyslel si spokojeně redaktor a na okamžik zapomněl na svou rozladěnost. Děťští hrdinové a zvířata, to diváky vždycky přitáhne.

Koutkem oka zpozoroval, že do redakce vstoupil moderátor zpráv. Byl čas projít dnešní témata a taky prodiskutovat, koho mají pozvat jako hosta do večerního vysílání. Stará dobrá diskuze, která se podle nálady mohla zvrhnout v prudkou výměnu názorů nebo zůstat u podnětného rozhovoru.

Jako první objevil psa. Erik Andersson, třiašedesátiletý invalidní důchodce z Eksty ve vnitrozemí ostrova, nyní

na návštěvě u své sestry ve Fröjelu. Chodívali společně se sestrou každý den na dlouhé procházky okolo pobřeží. Bez ohledu na počasí, tedy i dnes, v takovém zamlženém dni. Dnes s ním ale sestra nešla. Je nachlazená a kvůli silnému kašli zůstala raději doma.

Erik se rozhodl i přes to vyrazit. Po společném obědě, rybí polévce a brusinkovém koláči, který sám upekl, si nazul holiny, oblékl větrovku a šel.

Na lukách i polích po obou stranách úzké štěrkové cesty bylo docela jasno. Ranní mlhová pokrývka se rozplynula. Vzduch byl chladný a vlhký. Upravil si čepici a rozhodl se sejít dolů k vodě. Štěrka důvěrně křupal pod nohama. Od pastvy k němu vzhledly černé ovce, když procházel kolem. Na staré zrezivělé brance dole, kde končí les, seděly vedle sebe tři vrány. Když se přiblížil, naráz s dotčeným krákaním vzlétly.

Právě chtěl za sebou zavřít zrezivělou petlici, když zavádl pohledem o cosi divného na kraji příkopu. Vypadalo to jako nějaká část zvířete. Přikročil blíž a předklonil se. Byla to tlapka a byla zakrvácená. Na králíka příliš velká. Mohla patřit lišce? Ne, srst pod krví byla černá.

Pohledem sledoval krvavou stopu. O kousek dál uviděl velkého černého psa. Ležel na boku s otevřenými očima. Hlavu měl vytočenou v divném úhlu a srst zcela zbrocenou krví. Ocas byl uprostřed toho krveprolití nápadně huňatý a lesklý. Když přistoupil blíž, viděl, že pes má useknutou hlavu. Byla téměř úplně oddělená od zbytku těla.

Udělal se mu špatně a musel se posadit na kámen. Těžce dýchal, ruku si držel před ústy. Srdce bušilo v strašlivém tichu jako zvon. Po chvíli se unaveně zvedl a rozhlížel se kolem. Co se tady stalo? Nestačil se ani zamyslet a jeho zrak padl na ni. Mrtvá žena tam ležela částečně zakrytá větvi. Byla nahá. Tělo pokryté velkými krvavými ranami, jako od sekyry. Tmavé vlasy spadly do čela a rty ztratily veškerou barvu. Ústa měla napůl otevřená,

a když se odvážil o něco blíží, všiml si, že mezi rty je vidět kousek nějaké látky.

Na policejní stanici ve Visby nastal ve 13.02 poplach. O třicet pět minut později dorazila za zvuků sirén na statek Svey Johanssonové ve Frøjelu dvě policejní auta. Trvalo dalších pět minut, než přijela sanitka a lékař se postaral o starého muže, který seděl na židli v kuchyni a kolébal tělem dopředu a dozadu. Jeho starší sestra ukázala policistům směrem k lesu, kde bratr našel těla.

Kriminální komisař Anders Knutas pospíchal s kolegyní, kriminální inspektorkou Karin Jacobssonovou, vyznačeným směrem. Těsně za nimi kráčel kriminální technik Erik Sohlman a další čtyři policisté se psy.

Vedle cesty těsně před začátkem pláže ležel v příkopu usmrčený pes. Měl useknutou hlavu a chyběla mu jedna tlapka. Země okolo byla pokryta krvavými skvrnami. Sohlman se sklonil nad zvířetem.

Zabitý, konstatoval. Zranění vypadají, jako by byla způsobena sečnou zbraní. Pravděpodobně sekýrou.

Jacobssonová se otřásla. Byla velkou milovnicí zvířat.

O kousek dál objevili zohavené ženské tělo. Tiše ho pozorovali. Slyšet bylo pouze šumění moře.

Ležela nahá pod stromem. Tělo bylo zkrvavené, jenom místy prosvítala lesklá bílá kůže. Hluboké záseky zbraně pokrývaly krk, hrud' i břicho, oči zůstaly vytřeštěné. Rty suché a rozpraskané, trochu jako by právě zívala. Knutas cítil přicházející nevolnost. Předklonil se, aby se podíval zblízka.